

LBRIS

We know
books

James M. Barrie

Peter Pan

Ediție completă

Traducere și note: Diana Trăncuță

Ilustrații: Șerban Andreescu

București, 2024

Peter and Wendy
© 1911, J. M. Barrie

© 2024, Didactica Publishing House, România
Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări
nu poate fi reprodușă sau stocată fără acordul editurii.
Editor: Florentina Ion
Traducere și note: Diana Trăncuță
Redactor: Alina Perțea
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Simona Bănică

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București
Informații și comenzi: tel./fax: 021 410.88.14; 021 410.88.10
email: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRIE, JAMES MATTHEW

Peter Pan / James M. Barrie ; trad. și note: Diana Trăncuță ; il.: Șerban
Andreescu. - Ed. completă. - București : Didactica Publishing House, 2024
ISBN 978-606-048-725-8

I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)

II. Andreescu, Șerban (il.)

821.111

CAPITOLUL I	7
PETER ÎȘI FACE APARIȚIA	
CAPITOLUL II	22
UMBRA	
CAPITOLUL III	38
VINO! VINO!	
CAPITOLUL IV	61
ZBORUL	
CAPITOLUL V	77
INSULA PRINDE VIAȚĂ	
CAPITOLUL VI	95
CĂSUȚA	
CAPITOLUL VII	110
CASA DE SUB PĂMÂNT	
CAPITOLUL VIII	121
LAGUNA SIRENELOR	
CAPITOLUL IX	142
PASĂREA DE NICĂIERI	
CAPITOLUL X	147
FAMILIA FERICITĂ	
CAPITOLUL XI	158
POVESTEA LUI WENDY	
CAPITOLUL XII	172
COPIII SUNT RĂPIȚI	
CAPITOLUL XIII	179
CREDEȚI ÎN ZÂNE?	

CAPITOLUL XIV	193
NAVA PIRAȚILOR	
CAPITOLUL XV	205
HOOK SAU EU DE DATA ASTA	
CAPITOLUL XVI	222
ÎNTOARCEREA ACASĂ	
CAPITOLUL XVII	237
CÂND WENDY A CRESCUT	

CAPITOLUL I

PETER ÎȘI FACE APARIȚIA

Toți copiii cresc, cu excepția unuia. Ei află de la o vârstă fragedă că vor crește mari, iar Wendy a aflat și ea. Într-o zi, pe când avea doi ani și se juca într-o grădină, a cules o floare și a alergat să i-o dea mamei sale. Trebuie să fi avut o expresie de încântare pe chip, fiindcă doamna Darling și-a dus mâna la piept și i-a zis:

— O, de ce nu poți rămâne așa pentru totdeauna?

Mai multe n-au vorbit, însă, de-atunci, Wendy a știut că era inevitabil să crească. Mereu știi asta după ce împlinești doi ani. Doi e începutul sfârșitului.

Locuiau la numărul 14 și, până la venirea pe lume a lui Wendy, mama ei era cea mai importantă persoană din casă. Era o doamnă minunată, cu o imaginație romantică și o gură frumoasă cu un zâmbet ironic. Minte ei zburdalnică semăna cu acele mici păpuși din misteriosul Răsărit, care ies una din alta; iar gura ei frumoasă, dar zeflemitoare purta un sărut pe care Wendy nu-l va primi niciodată, deși se întrezărea acolo, chiar în colțul din dreapta al buzelor.

Domnul Darling îi cucerise inima astfel: numeroșii domni de acum, care fuseseră băieți pe când ea era doar o fată, descoperiseră că o iubeau toți, în același timp, și alergaseră acasă la ea pentru a o cere de nevastă; însă domnul Darling urcase într-un taxi și ajunsese primul, așa că el a fost alesul. A primit totul din partea doamnei Darling, mai puțin gândurile sale cele mai ascunse și sărutul. Despre gânduri n-a aflat niciodată și, cu timpul, a renunțat și la sărut. Wendy credea că Napoleon îl primise, dar mi-l și închipui încercând, apoi luându-și tălpășița și trântind ușa cu înflăcărare.

Domnul Darling obișnuia să se laude în fața lui Wendy cu faptul că mama fetei nu doar că-l iubea, ci îl și respecta. Era unul dintre acei bărbați cultivați, care știu totul despre titluri și acțiuni. Sigur că nimeni nu înțelege cu adevărat astfel de noțiuni, dar el părea să le cunoască și spunea de multe ori că valoarea titlurilor creștea, iar a acțiunilor scădea, într-un mod care ar fi făcut orice femeie să-l respecte.

Doamna Darling s-a căsătorit după cum era obiceiul și, la început, ținea cheltuielile casei, cu voioșie, de parcă totul ar fi fost un joc, având grijă să consemneze fiecare varză de Bruxelles; dar, odată cu trecerea timpului, conopidele fură date uitării și, în locul lor,

apărură desene cu prunci fără chipuri. Îi desena acolo unde trebuia să facă socotelile, după cum și-i închipuia în mintea ei.

Wendy și-a făcut apariția prima, apoi John și, într-un final, Michael.

Timp de o săptămână sau două după venirea pe lume a lui Wendy, părinții ei s-au temut că n-o puteau păstra, fiindcă era o altă gură de hrănit. Domnul Darling se mândrea nespus cu ea, dar, fiind un om respectat, se așeza pe marginea patului doamnei Darling și, ținând-o de mână, începea să facă socoteli, în timp ce ea îl privea rugător. Ea era dispusă să riște, fie ce-o fi, dar lui nu-i stătea în fire așa ceva; lui îi stătea în fire să țină în mână creionul și o bucată de hârtie, iar dacă ea îl zăpăcea cu sfaturi, trebuia să o ia de la capăt.

— Nu mă mai întrerupe, o ruga el. Am aici o liră și șaptesprezece șilingi, și doi șilingi și șase penny la birou; pot să renunț la cafeaua de la birou, zece șilingi, să spunem. Asta înseamnă două lire, nouă șilingi și șase penny. Cu ăia optsprezece șilingi și trei penny ai tăi înseamnă trei lire, nouă șilingi și șapte penny, cu alea cinci lire din carnetul meu de cecuri înseamnă opt lire, nouă șilingi și șapte penny – cine se tot mișcă? – opt lire, nouă șilingi și șapte penny, punct și ținem minte

șapte – nu mai vorbi, draga mea – și cu lira pe care i-ai împrumutat-o omului care a bătut la ușă – stai cuminte, copilă – punct și ținem copila – gata, ai reușit! – am zis cumva nouă lire, nouă șilingi și șapte penny? da, am zis nouă lire, nouă șilingi și șapte penny; întrebarea e, putem să rezistăm un an cu nouă lire, nouă șilingi și șapte penny?

— Sigur că putem, George, i-a zis ea. Dar vorbea cu gândul la Wendy, deși, dintre ei doi, bărbatul avea, într-adevăr, ultimul cuvânt.

— Nu uita de oreion, a avertizat-o el aproape amenințător. Oreionul... o liră, a continuat, atât am trecut pe hârtie, dar îndrăznesc să spun c-or să fie mai degrabă treizeci de șilingi – nu vorbi – pojarul... o liră și cinci șilingi, rubeola... jumătate de guinee, asta face două lire, cincisprezece șilingi și șase penny – nu mai mișca așa din deget la mine – tusea măgărească... să zicem... cincisprezece șilingi – și a ținut-o tot așa, adăugând sume diferite pentru fiecare boală; dar, în cele din urmă, Wendy a răzbit, căci oreionul nu-i costase decât douăsprezece lire și șase șilingi, iar cele două tipuri de pojar fuseseră tratate ca fiind o singură boală.

Aceleași discuții se iscaseră și la nașterea lui John, iar Michael scăpase ca prin minune; însă amândoi

fuseseră păstrați, și, în curând, toți cei trei copii mergeau unul după altul la grădinița domnișoarei Fulson, însoțiți de guvernanta lor.

Doamnei Darling îi plăcea ca toate lucrurile să fie puse la punct, iar domnul Darling nutrea o pasiune pentru a le semăna întocmai vecinilor săi; așa că, firește, aveau o guvernantă. Fiindcă erau săraci, din cauza cantităților de lapte pe care le beau copiii, guvernanta era o cățelușă din rasa Terra Nova, pe nume Nana, care fusese a nimănuși până să ajungă în sânul familiei Darling. Totuși, întotdeauna îi considerase pe copii importanți, iar familia Darling o întâlneau în Grădinile Kensington, unde își petrecea mare parte din timpul liber aruncând priviri pe furie în landouri, spre neplăcerea dădacelor neglijente, pe care le urmărea până acasă și le pâra stăpânelor. S-a dovedit a fi o comoară de guvernantă. Cât era de meticuloasă când venea ora îmbăierii și cum se trezea noaptea, în orice moment, dacă vreunul dintre cei aflați sub ocrotirea ei scotea chiar și cel mai mic scâncet! Bineînțeles, cotețul ei se afla în odaia copiilor. Era înzestrată cu darul de a ști când o tuse nu trebuia băgată în seamă și când aveai nevoie de ciorapi în jurul gâtului. Credea din tot sufletul în leacuri băbești, precum frunza de rubarbă, și scotea onomatopee de

dispreț când auzea vorbe sofisticate despre gemeni și altele. Era un exemplu de bună-cuviință s-o vezi conducându-i pe copii la școală, mergând liniștită pe lângă ei când se purtau frumos și împingându-i înapoi în rând dacă se abăteau de la drum. În zilele în care John mergea la fotbal, nu uita niciodată să-i aducă puloverul și, de obicei, venea cu umbrela între dinți, în caz că ploua. Există o încăpere la subsolul grădiniței domnișoarei Fulsom unde așteaptă dădacele. Ele stăteau pe banchete, iar Nana aștepta întinsă pe podea, însă asta era singura diferență dintre ele. Ele o ignorau, ca pe cineva de condiție inferioară, iar ea le disprețuia vorbele goale. Totodată, îi dis plăceau vizitele pe care prietenele doamnei Darling le făceau în camera copiilor, dar, la astfel de ocazii, îi dădea jos șorțulețul lui Michael și i-l puneă pe cel cu împletitură albastră, o aranja pe Wendy și îi pieptăna părul lui John.

Nicio odaie de copii nu putea fi îngrijită mai bine de-atât, iar domnul Darling știa asta, deși uneori se întreba, neliniștit, dacă vecinii îl vorbeau de rău. Trebuia să aibă în vedere reputația lui în oraș. Nana îl preocupa și din altă privință. Uneori, simțea că aceasta nu-l admira.

— Eu știu că te admiră nespus, George, îl asigura doamna Darling, apoi îi înșarcina pe copii să fie și mai drăguți cu tatăl lor. Învățau dansuri minunate, la care cealaltă servitoare, Liza, era lăsată uneori să participe. Arăta ca un pitic în fusta ei lungă și cu bonetăca pe cap, deși jurase, atunci când se angajase, că împlinise de mult zece ani. Câtă veselie era la acele dansuri! Și cea mai veselă dintre toate era doamna Darling, care făcea piruete cu o asemenea pasiune încât nu-i mai vedeai decât sărutul din colțul gurii și, dacă te repezeai spre ea, îl puteai chiar primi. Nu existase niciodată o familie mai simplă și mai fericită – cel puțin până la sosirea lui Peter Pan.

Doamna Darling auzise prima oară de Peter când făcea ordine în gândurile copiilor. În fiecare seară, după ce copiii lor adorm, toate mamele bune au obiceiul de a scotoci în mintea lor și de a pune totul la punct pentru dimineața următoare, așezând la locul lor gândurile nescârșite ce rătăcesc în timpul zilei. Dacă ai putea să rămâi treaz (și, cu siguranță, una ca asta e imposibil), ai vedea-o pe mama ta scotocindu-ți prin minte și ți s-ar părea interesant s-o privești. E ca atunci când faci ordine în sertare. Ai vedea-o sprijinită în genunchi, zăbovind, distrată, asupra unor lucruri, întrebându-se de unde oare le-ai cules, făcând descoperiri plăcute și

mai puțin plăcute, lipindu-și de obraz câte un obiect de parcă ar avea gingășia unui pisoi și aruncând un altul departe de ochii lumii. Dimineața, când te trezești, răutățile și năravurile necuviincioase cu care ai mers la culcare au fost împăturite și ascunse în străfundurile minții tale, iar deasupra au fost așezate gândurile tale frumoase, gata să te învăluie.

Nu știu dacă ai văzut vreodată harta cu gândurile cuiva. Uneori, doctorii desenează hărți ce înfățișează alte părți ale tale, iar o astfel de hartă poate fi extraordinar de interesantă, dar surprinde-i în încercarea de a desena harta minții unui copil. Aceasta e o sarcină complicată, fiindcă mintea unui copil se învârte încontinuu. E brăzdată de linii în zigzag, la fel ca temperatura de pe o diagramă, iar acestea sunt probabil drumurile de pe insulă, căci Țara de Nicăieri este întotdeauna o insulă, mai mult sau mai puțin, cu pete de culoare ici și colo, cu recife de corali și ambarcațiuni minunate în largul mării, vizuini sălbatice și singuratice și gnomi care sunt, în general, croitori, cu peșteri străbătute de un râu și prinți cu șase frați mai mari, cu o colibă aproape dărăpănată și o bătrână mică de statură, cu nasul cârn. Dacă asta ar fi tot, harta ar fi ușor de desenat, dar mai există și prima zi de școală, religia, tații, iazul rotund, lucrul manual, crimele, spânzurătorile, verbele care cer

dativul, ziua budincii de ciocolată, ziua bretelelor, să spui nouăzeci și nouă, trei penny pentru că ți-ai scos dințele singur și așa mai departe, iar acestea fie sunt părți ale insulei, fie formează o altă hartă, și totul te zăpăcește, mai ales că nimic nu stă locului.

Sigur că Țara de Nicăieri arată altfel pentru fiecare copil. A lui John, de exemplu, avea o lagună cu păsări flamingo ce zburau deasupra ei și pe care John le împușca, iar în a lui Michael, care avea o vârstă fragedă, trăia un singur flamingo, deasupra căruia zburau lagune. John locuia într-o barcă întoarsă cu fundul în sus pe nisip, Michael într-o colibă, Wendy într-o casă din frunze cusute cu îndemânare. John n-avea niciun prieten, Michael avea prieteni care-l vizitau noaptea, Wendy avea, ca animal de companie, un lup părăsit de părinții lui, dar, per total, cei care locuiesc în Țara de Nicăieri seamănă între ei și, dacă ar sta nemișcați într-un rând, ai vedea că fiecare are nasul altuia și așa mai departe. Pe aceste țărături magice, copiii se joacă și își scot tot timpul luntrile în larg. Și noi am fost acolo; încă putem auzi sunetul valurilor, deși nu vom mai debarca niciodată.

Dintre toate insulele minunate, Țara de Nicăieri este cea mai tihnită și mai compactă, fără să fie vastă și întinsă, știi tu, cu distanțe lungi între o aventură și alta,

ei înghesuită într-un mod plăcut. Când te joci aici ziua, cu scaunele și fața de masă, nu este deloc primejdioasă, dar, în cele două minute dinainte să adormi, devine extrem de reală. De-asta există luminile de veghe.

Uneori, în călătoriile sale prin mintea copiilor ei, doamna Darling găsea lucruri pe care nu și le putea explica și, dintre acestea, cel mai tulburător era cuvântul Peter. Nu cunoștea niciun Peter și totuși iată-l acolo, în gândurile lui John și ale lui Michael, în vreme ce Wendy începuse să-i mângălească numele peste tot. Cuvântul era scris cu litere mai îngroșate decât oricare altul și, în timp ce privea, doamnei Darling i se părea că are o înfățișare neobișnuit de îngâmfată.

— Da, este chiar îngâmfat, recunosc Wendy cu regret. Mama ei o luase la întrebări.

— Dar cine este el, draga mea?

— E Peter Pan, mamă.

La început, doamna Darling nu înțeleșese despre ce vorbea fetița, dar, gândindu-se la copilăria ei, își aminti de un anume Peter Pan despre care se spunea că trăiește laolaltă cu zânele. Auzise povești stranii despre el, ca aceea că, atunci când copiii mureau, el îi însoțea o bucată de drum, ca să nu se teamă. La acea vreme, crezuse și ea în el, dar acum că era căsătorită și chibzuită, se îndoia că exista o astfel de persoană.

